

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

31. januar 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne – betingelser for fuldbyrdelse – den udstedende judicielle myndigheds kompetence – artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – ret til adgang til en domstol, der forudgående er oprettet ved lov – mulighed for at udstede en ny europæisk arrestordre rettet mod den samme person«

I sag C-158/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) ved afgørelse af 9. marts 2021, indgået til Domstolen den 11. marts 2021, i straffesagen mod

Lluís Puig Gordi,

Carles Puigdemont Casamajó,

Antoni Comín Oliveres,

Clara Ponsatí Obiols,

Meritxell Serret Aleu,

Marta Rovira Vergés,

Anna Gabriel Sabaté,

procesdeltagere:

Ministerio Fiscal,

Abogacía del Estado,

Partido político VOX,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

* Processprog: spansk.

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen (refererende dommer), afdelingsformændene C. Lycourgos, E. Regan, P.G. Xuereb og L.S. Rossi samt dommerne M. Ilešič, J.-C. Bonichot, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele og J. Passer,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. april 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Lluís Puig Gordi ved advocaat S. Bekaert og abogado G. Boyé Tuset,
- Carles Puigdemont Casamajó ved abogado G. Boyé Tuset,
- Antoni Comín Oliveres ved abogados G. Boyé Tuset, J. Costa Rosselló og I. Elbal,
- Clara Ponsatí Obiols ved abogados G. Boyé Tuset og I. Elbal Sánchez,
- Marta Rovira Vergés ved abogado A. Van den Eynde Adroer,
- Anna Gabriel Sabaté ved abogado B. Salellas Vilar,
- Ministerio Fiscal ved fiscales F.A. Cadena Serrano, C. Madrigal Martínez-Pereda, J. Moreno Verdejo og J.A. Zaragoza Aguado,
- Partido político VOX ved abogada M. Castro Fuertes og procuradora M.P. Hidalgo López,
- den spanske regering ved S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis og J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtigede,
- den belgiske regering ved M. Jacobs, C. Pochet og M. Van Regemorter, som befuldmægtigede, bistået af avocats F. Matthis og B. Renson,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- den rumænske regering ved E. Gane og A. Wellman, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved J. Baquero Cruz og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. juli 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1, berigtiget i EUT 2020, L 326, s. 15), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en straffesag mod Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Clara Ponsatí Obiols, Meritxell Serret Aleu, Marta Rovira Vergés og Anna Gabriel Sabaté.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 6., 8. og 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
 - »(6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.

[...]
 - (8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.

[...]
 - (12) Denne rammeafgørelse respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, og som afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at overgive en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, hvis der er objektive grunde til at formode, at den europæiske arrestordre er udstedt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde.

[...]
- 4 Denne rammeafgørelses artikel 1 bestemmer:
 - »1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

5 Rammeafgørelsens artikel 3, 4 og 4a fastsætter grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

6 Rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, fastsætter:

»Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.«

7 I artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 er det angivet, hvilke oplysninger den europæiske arrestordre skal indeholde, og præciseret, at den skal ledsages af en oversættelse til det eller de officielle sprog i den fuldbyrdende medlemsstat.

8 Rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2 og 3, er affattet som følger:

»2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger [...]

3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.«

Belgisk ret

9 Artikel 4 i loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d'arrêt européen (lov af 19.12.2003 om den europæiske arrestordre) (*Moniteur belge* af 22.12.2013, s. 60075) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bestemmer:

»Fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre afslås i følgende tilfælde:

[...]

5. Hvis der er tungtvejende grunde til at antage, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre vil tilsidesætte den berørte persons grundlæggende rettigheder, således som de er fastsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 I forbindelse med straffesagen i hovedsagen udstedte Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien), som er den forelæggende ret, europæiske arrestordrer mod Carles Puigdemont Casamajó den 14. oktober 2019 og mod Antoni Comín Oliveres, Lluís Puig Gordi og Clara Ponsatí Obiols den 4. november 2019.

- 11 Kongeriget Belgien indledte procedurer med henblik på fuldbyrdelse af de europæiske arrestordrer, der var udstedt mod Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres og Lluís Puig Gordi.
- 12 Disse procedurer blev for Carles Puigdemont Casamajós og Antoni Comín Oliveres' vedkommende udsat, efter at de havde opnået status som medlem af Europa-Parlamentet.
- 13 Ved kendelse af 7. august 2020 afslog Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (den nederlandsksprogede ret i første instans i Bruxelles, Belgien) at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der var udstedt mod Lluís Puig Gordi.
- 14 Den forelæggende ret har anført, at denne afgørelse var baseret på den vurdering, at den ikke havde kompetence til at påkende straffesagen mod Lluís Puig Gordi og dermed til at udstede den europæiske arrestordre mod ham. I denne henseende havde Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (den nederlandsksprogede ret i første instans i Bruxelles) under henvisning til Domstolens praksis vedrørende begrebet »judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6 i rammeafgørelse 2002/584, til 8. og 12. betragtning til denne rammeafgørelse, til Menneskerettighedsdomstolens dom af 2. juni 2005, Claes m.fl. mod Belgien (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), og til belgisk lovgivning fundet, at den kunne tage stilling til den udstedende judicielle myndigheds, dvs. den forelæggende rets, kompetence i denne henseende. Den fastslog, at den forelæggende ret ikke havde kompetence, og henviste herved til udtalelser fra Den Særlige Arbejdsgruppe for Vilkårlig Tilbageholdelse og Fængsling (herefter »arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse«) af 25. april og 13. juni 2019, til Menneskerettighedsdomstolens dom af 22. juni 2000, Coëme m.fl. mod Belgien, (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296), og af 2. juni 2005, Claes m.fl. mod Belgien (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), til 12. betragtning til den nævnte rammeafgørelse og til bestemmelser i belgisk og spansk ret.
- 15 Den belgiske anklagemyndighed iværksatte appel til prøvelse af den kendelse af 7. august 2020, der er nævnt i denne doms præmis 13, ved cour d'appel de Bruxelles (appeldomstolen i Bruxelles, Belgien), som forkastede appellen ved dom af 7. januar 2021.
- 16 I sidstnævnte dom blev der henvist til en rapport af 27. maj 2019 fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse, til de domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som er nævnt i denne doms præmis 14, og til et dokument vedrørende den forelæggende rets kompetence, som efter anmodning fra den belgiske anklagemyndighed var blevet fremlagt af en dommer ved den forelæggende rets afdeling for straffesager. På grundlag af disse oplysninger fastslog cour d'appel de Bruxelles (appeldomstolen i Bruxelles), at den forelæggende rets kompetence til at pådømme sagen mod Lluís Puig Gordi ikke hvilede på et udtrykkeligt retsgrundlag, og udledte heraf, at fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, der var udstedt mod ham, ville bringe hans grundlæggende rettigheder i fare. Den fandt desuden, at den måtte tage hensyn til, at der var en meget alvorlig risiko for tilsidesættelse af uskyldsformodningen.
- 17 I denne sammenhæng har den forelæggende ret anført, at den navnlig skal afgøre, om den kan udstede en ny europæisk arrestordre mod Lluís Puig Gordi, efter at der er blevet givet afslag på fuldbyrdelse af en tidligere europæisk arrestordre, og om den skal opretholde eller trække de europæiske arrestordrer, der er udstedt mod andre tiltalte i den i hovedsagen omhandlede straffesag, tilbage.

- 18 I denne henseende er den forelæggende ret for det første af den opfattelse, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke i henhold til EU-retten har beføjelse til at efterprøve den udstedende judicielle myndigheds kompetence. Den eventuelt manglende kompetence udgør nemlig ikke en afslagsgrund, som er fastsat i rammeafgørelse 2002/584, og må ikke forveksles med manglende status som »judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelse. Afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre kan ikke støttes på en afslagsgrund, som udelukkende er fastsat i national ret.
- 19 Den forelæggende ret har for det andet anført, at de belgiske domstole ikke har kompetence til at fortolke spansk ret. I det foreliggende tilfælde har de tilmed fortolket spansk ret fejlagtigt, idet de bl.a. har støttet sig på udtalelser fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse, som ikke er oprettet i henhold til folkeretten, og hvis holdninger ikke er udtryk for FN's Menneskerettighedsråds holdning. De belgiske domstole har til gengæld undladt at tage hensyn til flere afgørelser truffet af den forelæggende ret vedrørende dennes kompetence og bekræftelsen af denne kompetence i en dom afsagt af Tribunal Constitucional (forfatningsdomstol, Spanien) den 17. februar 2021.
- 20 For det tredje har den forelæggende ret anført, at de belgiske domstole, inden de traf afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, der var udstedt mod Lluís Puig Gordi, burde have anmodet om supplerende oplysninger i henhold til artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584.
- 21 For det fjerde udgør den omstændighed, at der foreligger en alvorlig risiko for tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder for en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, ikke en grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i denne rammeafgørelse. Domstolen har således kun accepteret en sådan afslagsgrund på grundlag af den nævnte rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, på betingelse af, at det er godtgjort, at der foreligger systemiske eller generelle mangler i den udstedende medlemsstat.
- 22 På denne baggrund har Tribunal Supremo (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Giver rammeafgørelse [2002/584] den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for at afslå overgivelsen af den eftersøgte person i henhold til en europæisk arrestordre på grundlag af de grunde til afslag, der er fastsat i dens nationale ret, men som ikke som sådan er fastsat i rammeafgørelsen?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende og med henblik på at sikre gyldigheden af en europæisk arrestordre og effektivt at gøre brug af det retsmiddel, der er fastsat i artikel 15, stk. 3, i rammeafgørelse [2002/584]:
- Skal den udstedende judicielle myndighed undersøge og analysere forskellige medlemsstats interne retsorden for at tage hensyn til eventuelle grunde til afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre, som ikke er fastsat i rammeafgørelse [2002/584]?
- 3) Henset til besvarelsen af de foregående spørgsmål og [...] til den omstændighed, at den udstedende judicielle myndigheds kompetence til at udstede en europæisk arrestordre i henhold til artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse [2002/584] er fastsat i medfør af [den udstedende medlemsstats] interne retsorden, gælder da følgende:

Skal [...] artikel 6, stk. 1, [i rammeafgørelse 2002/584] fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan anfægte den udstedende judicielle myndigheds kompetence til at handle i den pågældende straffesag og afslå overgivelsen med den begrundelse, at den ikke er kompetent til at udstede arrestordren?

- 4) Hvad angår den fuldbyrdende judicielle myndigheds eventuelle mulighed for at efterprøve overholdelsen af den eftersøgte grundlæggende rettigheder i [den udstedende medlemsstat]:
- a) Giver rammeafgørelse [2002/584] den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for at afslå overgivelse af den eftersøgte person med den begrundelse, at der er risiko for, at den pågældendes grundlæggende rettigheder tilsidesættes i den udstedende medlemsstat[,] på grundlag af en udtalelse fra en arbejdsgruppe, der er forelagt den fuldbyrdende nationale myndighed af den eftersøgte person selv?
 - b) Under henvisning til det foregående spørgsmål, udgør en sådan udtalelse da et objektivt, pålideligt, præcist og behørigt ajourført forhold, der i lyset af Domstolens praksis begrunder et afslag på overgivelse af den eftersøgte på grund af en alvorlig risiko for overtrædelse af dennes grundlæggende rettigheder?
 - c) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, hvilke elementer kræves i henhold til EU-retten for, at en medlemsstat kan fastslå, at der i den udstedende medlemsstat foreligger en risiko for krænkelse af grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte påberåber sig, og som begrunder afslaget på fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre?
- 5) Er det af betydning for besvarelsen af de foregående spørgsmål, at den person, der begæres udleveret, for domstolene i [den udstedende medlemsstat], endog i to instanser, har kunnet påberåbe sig beskyttelsen af sine grundlæggende rettigheder, anfægte den udstedende judicielle myndigheds kompetence og den arrestordre, der er udstedt over for ham?
- 6) Er det af betydning for besvarelsen af de foregående spørgsmål, når den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre af grunde, som ikke udtrykkeligt er fastsat i rammeafgørelse [2002/584], navnlig på grund af den udstedende judicielle myndigheds manglende kompetence og den alvorlige risiko for krænkelse af grundlæggende rettigheder i [den udstedende medlemsstat], uden at den har anmodet den udstedende judicielle myndighed om de specifikke supplerende oplysninger, der ligger til grund for denne afgørelse?
- 7) Såfremt det følger af besvarelsen af de foregående spørgsmål, at rammeafgørelse [2002/584] under de foreliggende omstændigheder er til hinder for et afslag på overgivelse af en person på grundlag af ovennævnte grunde til afslag:

Er rammeafgørelse [2002/584] til hinder for, at den forelæggende ret udsteder en ny europæisk arrestordre mod den samme person og rettet til den samme medlemsstat?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

Anmodningen om anvendelse af den fremskyndede præjudicielle procedure

- 23 Den forelæggende ret har anmodet om, at denne præjudicielle forelæggelse undergives den fremskyndede præjudicielle procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement.

- 24 Den forelæggende ret har til støtte for sin anmodning anført, at hovedsagen har karakter af en straffesag, at denne sag er blevet udsat i afventning af Domstolens besvarelse af anmodningen om præjudiciel afgørelse, og at de eftersøgte personer ikke er genstand for nogen frihedsberøvende foranstaltning.
- 25 Procesreglementets artikel 105, stk. 1, fastsætter, at Domstolens præsident efter anmodning fra den forelæggende ret eller i undtagelsestilfælde af egen drift, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, kan beslutte at undergive en sag en fremskyndet procedure, der fraviger bestemmelserne i procesreglementet, når sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt.
- 26 I det foreliggende tilfælde har Domstolens præsident den 31. marts 2021, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, besluttet ikke at imødekomme den i denne doms præmis 23 nævnte anmodning.
- 27 Det bemærkes nemlig, at spørgsmålet om anvendelsen af den fremskyndede præjudicielle procedure ikke afhænger af selve karakteren af tvisten i hovedsagen, men af de særlige omstændigheder i den pågældende sag, som skal godtgøre, at det i særlig grad er uopsætteligt, at der træffes afgørelse om disse spørgsmål (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 30.5.2018, KN, C-191/18, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:383, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 Hvad angår hovedsagen har Tribunal Supremo (øverste domstol) imidlertid ikke godtgjort, at der foreligger særlige omstændigheder i denne sag, som kan godtgøre, at den i særlig grad er uopsættelig.
- 29 Eftersom den præjudicielle procedure indebærer, at den sag, der verserer for den forelæggende ret, udsættes i afventning af Domstolens besvarelse, kan denne – i den præjudicielle mekanisme iboende – opsættende virkning således for det første ikke begrunde, at en præjudiciel forelæggelse undergives den fremskyndede præjudicielle procedure (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20.1.2014, Nguyen og Schönherr, C-2/14, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:1999, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 For det andet udgør den omstændighed, at de personer, der er omfattet af straffesagen i hovedsagen, ikke i øjeblikket er frihedsberøvede, en grund til ikke at iværksætte den fremskyndede præjudicielle procedure i henhold til procesreglementets artikel 105, stk. 1 (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20.9.2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 og C-509/18, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:766, præmis 13 og den deri nævnte retspraksis).

Anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

- 31 Ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. november 2022 har Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Lluís Puig Gordi og Clara Ponsatí Obiols anmodet om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.
- 32 Til støtte for denne anmodning har de gjort gældende, at nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder og argumenter, som ikke har været drøftet af parterne, er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse i den foreliggende sag.

- 33 De har nærmere bestemt henvist til kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 24. maj 2022, Puigdemont i Casamajó m.fl. mod Parlamentet og Spanien (C-629/21 P(R), EU:C:2022:413), til en udtalelse fra FN's Menneskerettighedskomiteé af 30. august 2022, til afgørelser afsagt af spanske domstole, til den omstændighed, at flere af de tiltalte i straffesagen i hovedsagen skulle være blevet udspioneret af de spanske myndigheder, til medlemmer af Europa-Kommissionens stillingtagen og til en meddelelse fra den centrale valgkommission. De har desuden rettet en række kritikpunkter mod generaladvokatens forslag til afgørelse i denne sag.
- 34 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som endnu ikke har været drøftet.
- 35 I det foreliggende tilfælde bemærkes for det første, at de oplysninger vedrørende de faktiske omstændigheder, som Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Lluís Puig Gordi og Clara Ponsatí Obiols har fremlagt, ikke har afgørende betydning for Domstolens afgørelse.
- 36 Disse omstændigheder vedrører nemlig enten de tiltaltes individuelle situation i den straffesag, der er omhandlet i hovedsagen, eller de hævdede mangler ved det spanske domstolssystem. I forbindelse med denne præjudicielle forelæggelse skal Domstolen imidlertid ikke vurdere de tiltaltes individuelle situation eller afgøre, om de hævdede mangler er godtgjort, men alene fortolke de relevante EU-retlige bestemmelser.
- 37 Hvad for det andet angår kritikken vedrørende generaladvokatens forslag til afgørelse skal det bemærkes, at der i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og i procesreglementet ikke er fastsat en mulighed for, at parterne kan afgive indlæg som svar på generaladvokatens forslag til afgørelse (dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Polen (Disciplinærordning for dommere), C-791/19, EU:C:2021:596, præmis 41).
- 38 Desuden skal generaladvokaten i medfør af artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, der i overensstemmelse med statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver dennes deltagelse. Domstolen er hverken bundet af disse forslag til afgørelse eller af den begrundelse, hvorpå generaladvokaten har støttet dem. En parts uenighed i generaladvokatens forslag til afgørelse, uanset hvilke spørgsmål der undersøges heri, kan følgelig ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del (dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Polen (Disciplinærordning for dommere), C-791/19, EU:C:2021:596, præmis 42).
- 39 Domstolen kan ganske vist i overensstemmelse med procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst.
- 40 I det foreliggende tilfælde finder Domstolen imidlertid, efter at have hørt generaladvokaten, at den efter afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del og efter det retsmøde, der er afholdt for Domstolen, råder over alle de nødvendige oplysninger for at træffe afgørelse, idet de argumenter,

der er fremført mod generaladvokatens forslag til afgørelse i anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del, bl.a. er blevet indgående drøftet mellem sagens parter og de berørte.

- 41 Henset til det ovenstående er der ikke grundlag for at imødekomme denne anmodning.

Om de præjudicielle spørgsmål

Formaliteten med hensyn til det første til det sjette præjudicielle spørgsmål

- 42 Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó, Antoni Comín Oliveres, Clara Ponsatí Obiols, Marta Rovira Vergés og Anna Gabriel Sabaté har bestridt visse af de forelagte spørgsmåls antagelighed til realitetsbehandling.
- 43 For det første har Clara Ponsatí Obiols, Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó og Antoni Comín Oliveres gjort gældende, at det første til det sjette spørgsmål i deres helhed er åbenbart uden relevans for gennemførelsen af straffesagen i hovedsagen.
- 44 Først og fremmest vedrører disse spørgsmål reglerne om fuldbyrdelse af europæiske arrestordrer, og den forelæggende ret har derfor ingen interesse i besvarelsen heraf, eftersom den er udstedende judiciel myndighed i straffesagen i hovedsagen. Selv om Domstolen ganske vist i dom af 25. juli 2018, AY (Arrestordre – vidne) (C-268/17, EU:C:2018:602), har accepteret at besvare spørgsmål om fuldbyrdelse af europæiske arrestordrer, der er stillet af en udstedende judiciel myndighed, adskiller omstændighederne i hovedsagen sig imidlertid fra omstændighederne i den sag, der gav anledning til den nævnte dom. I sidstnævnte sag havde den fuldbyrdende judicielle myndighed nemlig ikke truffet afgørelse om den omhandlede europæiske arrestordre, og Domstolen tog stilling til et realitetsspørgsmål vedrørende princippet *ne bis in idem*, som havde interesse for både den udstedende judicielle myndighed og den fuldbyrdende judicielle myndighed.
- 45 Dernæst skal der tages hensyn til den omstændighed, at afgørelsen fra *cour d'appel de Bruxelles* (appeldomstolen i Bruxelles) om afslag på fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre vedrørende Lluís Puig Gordi ikke alene er støttet på et indgreb i retten til en retfærdig rettergang, men også på en tilsidesættelse af uskyldsformodningen. Det første til det sjette spørgsmål vedrører imidlertid ikke sidstnævnte begrundelse, hvilket indebærer, at Domstolens besvarelse af disse spørgsmål under alle omstændigheder ikke kan føre til den konklusion, at denne europæiske arrestordre skal fuldbyrdes.
- 46 Endelig nyder tre af de tiltalte i straffesagen i hovedsagen immunitet som medlemmer af Europa-Parlamentet, således at de ikke kan være genstand for en europæisk arrestordre, hvilket gør det første til det sjette spørgsmål hypotetiske for deres vedkommende.
- 47 For det andet har Clara Ponsatí Obiols, Lluís Puig Gordi, Carles Puigdemont Casamajó og Antoni Comín Oliveres anført, at det første spørgsmål under alle omstændigheder skal afvises fra realitetsbehandling af en anden grund. Dette spørgsmål tager nemlig sigte på, at Domstolen giver fortolkningsbidrag vedrørende rammeafgørelse 2002/584, som gør det muligt at vurdere en belgisk lovbestemmelses forenelighed med denne rammeafgørelse, selv om denne bestemmelse uanset Domstolens besvarelse fortsat vil være anvendelig i belgisk ret, eftersom rammeafgørelsen ikke har direkte virkning.

- 48 For det tredje har det femte spørgsmål ifølge Marta Rovira Vergés og Anna Gabriel Sabaté ingen forbindelse med hovedsagen, for så vidt som de tiltalte ikke har kunnet bestride den forelæggende rets kompetence eller påberåbe sig deres grundlæggende rettigheder for de spanske domstole.
- 49 For det fjerde har Marta Rovira Vergés og Anna Gabriel Sabaté anført, at det sjette spørgsmål skal afvises fra realitetsbehandling, idet de har gjort gældende henholdsvis, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i det foreliggende tilfælde støttede sig på supplerende oplysninger fra Tribunal Supremo (øverste domstol), og at det ikke tilkommer Domstolen at tage stilling til, om en fuldbyrdende judiciel myndighed bør fremsætte en anmodning om supplerende oplysninger.
- 50 Det skal i disse forskellige henseender indledningsvis bemærkes, at ifølge fast retspraksis tilkommer det, inden for rammerne af det samarbejde, der i henhold til artikel 267 TEUF er indført mellem Domstolen og de nationale retter, udelukkende den nationale ret, for hvilken hovedsagen er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, både om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, og relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, *The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602*, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 Domstolen kan kun afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål forelagt af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (jf. i denne retning dom af 15.7.2021, *The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602*, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Hvad for det første angår argumentet om, at det første til det sjette spørgsmål er uden relevans for gennemførelsen af straffesagen i hovedsagen, bemærkes, at den forelæggende ret har præciseret, at anmodningen om præjudiciel afgørelse bl.a. har til formål at gøre det muligt for den at afgøre, om den kan udstede en ny europæisk arrestordre mod Lluís Puig Gordi, efter at der er givet afslag på fuldbyrdelse af en tidligere europæisk arrestordre udstedt mod ham, og om den skal opretholde eller trække de europæiske arrestordrer, der er udstedt mod andre tiltalte i straffesagen i hovedsagen, tilbage.
- 53 Disse betragtninger kan begrunde, at den forelæggende ret som udstedende judiciel myndighed kan forelægge Domstolen spørgsmål om betingelserne for fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.
- 54 Ansvar for at sikre de grundlæggende rettigheder i forbindelse med en sag vedrørende en europæisk arrestordre ligger nemlig først og fremmest hos den udstedende medlemsstat. Eftersom udstedelsen af en sådan arrestordre således kan have den konsekvens, at den person, der er genstand for arrestordren, bliver arresteret, skal en udstedende judiciel myndighed derfor, for at sikre overholdelsen af disse rettigheder, have mulighed for at indgive en præjudiciel forelæggelse til Domstolen med henblik på at afgøre, om den skal opretholde eller trække en europæisk arrestordre tilbage, eller om den kan udstede en sådan arrestordre (jf. i denne retning

dom af 25.7.2018, AY (Arrestordre – vidne), C-268/17, EU:C:2018:602, præmis 28 og 29, og af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 39).

- 55 Clara Ponsatí Obiols' argument om, at denne mulighed ikke kan udnyttes med henblik på at afgøre, på hvilke betingelser en fuldbyrdende judiciel myndighed med henblik på at sikre overholdelsen af artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) skal afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre, kan ikke tiltrædes, for så vidt som den udstedende judicielle myndighed for at overholde princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde skal afholde sig fra at udstede eller opretholde en europæisk arrestordre, hvis fuldbyrdelse skal afslås, navnlig for at forhindre en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2 (jf. analogt dom af 11.11.2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, præmis 60).
- 56 På samme måde kan den af Clara Ponsatí Obiols fremførte omstændighed, at en fuldbyrdende judiciel myndighed allerede har afslået at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt mod Lluís Puig Gordi, ikke godtgøre, at det første til det sjette spørgsmål savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, idet det forhold, at en sådan afgørelse om afslag er truffet, tværtimod kan begrunde, at den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt den uden at tilsidesætte EU-retten kan udstede en ny europæisk arrestordre med henblik på overgivelse af Lluís Puig Gordi, og hvorvidt der skal vedtages nye foranstaltninger vedrørende de andre tiltalte i straffesagen i hovedsagen.
- 57 Eftersom formålet med at undersøge dette i sidste ende er at præcisere den udstedende judicielle myndigheds beføjelser og forpligtelser, er det forhold, at den forelæggende ret ikke har forelagt Domstolen spørgsmål vedrørende samtlige de grunde, hvorpå cour d'appel de Bruxelles (appeldomstolen i Bruxelles) har støttet afslaget på at fuldbyrde den europæiske arrestordre, der er udstedt mod Lluís Puig Gordi, under disse omstændigheder ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at det første til det sjette spørgsmål savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand.
- 58 Desuden kan det forhold, at tre af de tiltalte i hovedsagen nyder immunitet i deres egenskab af medlemmer af Europa-Parlamentet, under alle omstændigheder ikke godtgøre, at disse spørgsmål er af hypotetisk karakter, idet andre tiltalte i denne sag, herunder Lluís Puig Gordi, nemlig ikke er beskyttet af en sådan immunitet.
- 59 Hvad for det andet mere specifikt angår argumentet om, at det første spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF har kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af retsakter, der er vedtaget af EU-institutionerne, uanset om de har direkte virkning (jf. i denne retning dom af 27.11.2012, Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, præmis 89, og af 15.1.2013, Križan m.fl., C-416/10, EU:C:2013:8, præmis 56).
- 60 Hvad for det tredje angår argumentet om, at det femte spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, bemærkes, at Marta Rovira Vergés' og Anna Gabriel Sabatés argumentation i denne henseende modsiger de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt om forløbet af sagen vedrørende de eftersøgte personer ved de spanske domstole.

- 61 Inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 267 TEUF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens funktioner, er det alene den nationale ret, der har kompetence til at fastlægge og vurdere hovedsagens faktiske omstændigheder og til at fortolke og anvende national ret (jf. i denne retning dom af 14.7.2022, Volkswagen, C-134/20, EU:C:2022:571, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 Det samme gælder for det fjerde med hensyn til Marta Rovira Vergés' argument om, at det sjette spørgsmål skal afvises fra realitetsbehandling med den begrundelse, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i det foreliggende tilfælde støttede sig på supplerende oplysninger, som Tribunal Supremo (øverste domstol) havde afgivet i sin egenskab af udstedende judiciel myndighed. Tribunal Supremo (øverste domstol) har nemlig i forelæggelsesafgørelsen udtrykkeligt fremhævet, at den ikke afgav sådanne oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed, men at et af dens medlemmer havde besvaret spørgsmål, som den belgiske anklagemyndighed havde stillet med henblik på forberedelsen af sin argumentation i et retsmøde afholdt under proceduren for fuldbyrdelse af de i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordrer.
- 63 I modsætning til, hvad Anna Gabriel Sabaté har anført, ønsker den forelæggende ret med sit sjette spørgsmål i øvrigt ikke oplyst, om det er hensigtsmæssigt, at en fuldbyrdende judiciel myndighed anmoder om supplerende oplysninger, men om denne judicielle myndighed har en forpligtelse til at fremsætte en sådan anmodning, før den kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre under henvisning til, at den udstedende judicielle myndighed ikke har kompetence til at udstede en europæisk arrestordre, og til, at der foreligger en alvorlig risiko for tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder i den udstedende medlemsstat.
- 64 Et sådant spørgsmål skal anses for at vedrøre fortolkningen af EU-retten. Domstolen er derfor forpligtet til at træffe afgørelse herom.
- 65 Det følger af det ovenstående, at det første til det sjette spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

Det første spørgsmål

- 66 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at en fuldbyrdende judiciel myndighed har mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til en afslagsgrund, som ikke følger af denne rammeafgørelse, men alene af den fuldbyrdende medlemsstats ret.
- 67 Det følger af Domstolens faste praksis, at rammeafgørelse 2002/584 med indførelsen af en forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, tilsigter at fremme og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre EU's erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 29.4.2021, X (Europæisk arrestordre – ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

- 68 Med henblik herpå følger det af denne rammeafgørelse, og navnlig af dens artikel 1, stk. 2, at fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre udgør hovedreglen, mens afslaget på fuldbyrdelse er udformet som en undtagelse, der skal undergives en streng fortolkning (jf. i denne retning dom af 29.4.2021, X (Europæisk arrestordre – ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 69 I denne henseende skal det for det første fremhæves, at princippet om gensidig anerkendelse forudsætter, at det kun er europæiske arrestordrer som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 1, der skal fuldbyrdes i overensstemmelse med rammeafgørelsens bestemmelser, hvilket kræver, at en sådan arrestordre, der i bestemmelsen er kvalificeret som »en retsafgørelse«, udstedes af en »judiciel myndighed« som omhandlet i samme rammeafgørelses artikel 6, stk. 1 (dom af 17.12.2020, Openbaar Ministerie (Den udstedende judicielle myndigheds uafhængighed), C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 70 For det andet skal den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke imødekomme en europæisk arrestordre, der ikke opfylder de minimumskrav, som dens gyldighed afhænger af, herunder kravene i artikel 8 i rammeafgørelse 2002/584 (jf. i denne retning dom af 6.12.2018, IK (Fuldbyrdelse af en tillægsstraf), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, præmis 43, og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, præmis 29).
- 71 For det tredje skal eller kan de fuldbyrdende judicielle myndigheder afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til de afslagsgrunde, der er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 3, 4 og 4a (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 72 For det fjerde kan den omstændighed, at der foreligger en risiko for tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i chartrets artikel 4 og 47, give den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for undtagelsesvis og efter en behørig undersøgelse at undlade at fremme en europæisk arrestordre med henvisning til rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3 (jf. i denne retning dom af 15.10.2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, præmis 83, og af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 73 Det må således konstateres, at hver af de grunde, der i Domstolens praksis er blevet antaget at kræve eller tillade, at den fuldbyrdende judicielle myndighed undlader at imødekomme en europæisk arrestordre, følger af rammeafgørelse 2002/584.
- 74 Desuden fremgår det af det ovenstående, at disse grunde har en strengt begrænset rækkevidde, og at de derfor kun giver mulighed for undtagelsesvis at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.
- 75 Hvis det blev anerkendt, at medlemsstaterne til de nævnte grunde kunne tilføje andre grunde, som ville gøre det muligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed at undlade at imødekomme en europæisk arrestordre, ville dette dels kunne skade den ensartede anvendelse af rammeafgørelse 2002/584 ved at gøre dens anvendelse betinget af nationale retsregler, dels fratage den forpligtelse til at fuldbyrde europæiske arrestordrer, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, sin effektivitet ved i praksis at tillade medlemsstaterne frit at fastlægge rækkevidden af denne forpligtelse for deres fuldbyrdende judicielle myndigheder.

- 76 En sådan fortolkning ville hindre den rette funktion af den forenkede og effektive ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, som er indført ved rammeafgørelsen, og ville derfor være i strid med dens formål som angivet i denne doms præmis 67.
- 77 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at de belgiske domstole har afslået at fuldbyrde den europæiske arrestordre vedrørende Lluís Puig Gordi på grundlag af artikel 4, nr. 5, i loven af 19. december 2003 om den europæiske arrestordre, der bestemmer, at fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal afslås, hvis der er tungtvejende grunde til at antage, at fuldbyrdelsen vil tilsidesætte den berørte persons grundlæggende rettigheder, således som de er fastsat i EU-retten.
- 78 En sådan bestemmelse gør det imidlertid, for så vidt som den fortolkes således, at den har samme rækkevidde som artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, kun muligt at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre i den sammenhæng, der er omhandlet i denne doms præmis 72, og kan følgelig ikke anses for at indføre en afslagsgrund, som ikke følger af denne rammeafgørelse.
- 79 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at en fuldbyrdende judiciel myndighed ikke har mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til en afslagsgrund, som ikke følger af denne rammeafgørelse, men alene af den fuldbyrdende medlemsstats ret. Denne judicielle myndighed kan derimod anvende en national bestemmelse, som fastsætter, at fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre afslås, når fuldbyrdelsen vil føre til en tilsidesættelse af en grundlæggende rettighed, som er fastsat i EU-retten, for så vidt som denne bestemmelses rækkevidde ikke går videre end rækkevidden af rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, således som fortolket af Domstolen.

Det andet spørgsmål

- 80 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdsmæssigt at besvare det andet spørgsmål.

Det tredje spørgsmål

- 81 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan efterprøve, om en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en judiciel myndighed, som havde kompetence hertil, og afslå at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, såfremt den finder, at dette ikke er tilfældet.
- 82 Som anført i denne doms præmis 69 følger det af artikel 1, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2002/584, at det kun er europæiske arrestordrer, der er udstedt af en judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, der skal fuldbyrdes.
- 83 Artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter, at den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.
- 84 Det fremgår af Domstolens praksis, at begrebet »judiciel myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse kræver en selvstændig og ensartet fortolkning i hele EU (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU,

EU:C:2019:456, præmis 49), og at dette begreb navnlig indebærer, at den pågældende myndighed handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Openbaar Ministerie (Den udstedende judicielle myndigheds uafhængighed), C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, præmis 38).

- 85 Selv om det følgelig påhviler den fuldbyrdende judicielle myndighed, inden den fuldbyrder en europæisk arrestordre, at sikre sig, at denne faktisk er blevet udstedt af en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed derimod ikke i henhold til denne bestemmelse efterprøve, om den udstedende judicielle myndighed har kompetence til at udstede en europæisk arrestordre efter retsreglerne i den udstedende medlemsstat.
- 86 Skønt EU-lovgiver har anerkendt begrebet »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelse 2002/584 som et selvstændigt og ensartet begreb, har samme lovgiver nemlig ikke desto mindre overladt det til hver medlemsstat, inden for rammerne af sin procesautonomi, at udpege de judicielle myndigheder, der har kompetence til at udstede europæiske arrestordrer (jf. i denne retning dom af 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, præmis 31, og af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 48).
- 87 Eftersom denne udpegelse, på grund af EU-lovgivers valg, således udelukkende følger af den enkelte medlemsstats lovgivning, tilkommer det de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat, inden for rammerne af artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, og, efter omstændighederne, under højere nationale domstoles kontrol, at vurdere deres kompetence efter denne medlemsstats lovgivning til at udstede en europæisk arrestordre.
- 88 Som generaladvokaten har anført i punkt 74 i forslaget til afgørelse, ville det, såfremt det blev lagt til grund, at den udstedende judicielle myndigheds vurdering af sin egen kompetence efterfølgende ville kunne efterprøves af den fuldbyrdende judicielle myndighed, svare til at tillægge sidstnævnte myndighed en generel kontrolfunktion i forhold til processuelle afgørelser vedtaget i den udstedende medlemsstat, hvilket ville være i strid med princippet om gensidig anerkendelse, som i henhold til sjette betragtning til rammeafgørelse 2002/584 udgør hjørnesteinen i det retlige samarbejde.
- 89 Følgelig skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan efterprøve, om en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en judicial myndighed, som havde kompetence hertil, og afslå at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, såfremt den finder, at dette ikke er tilfældet.

Det fjerde spørgsmål, litra c), og det femte spørgsmål

- 90 Indledningsvis bemærkes for det første, at det fjerde spørgsmål, litra c), generelt vedrører de oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal råde over for at kunne afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med den begrundelse, at fuldbyrdelsen ville indebære en risiko for tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder i den udstedende medlemsstat, hvilket begrundes, at dette delspørgsmål behandles først.

- 91 For det andet fremgår det på trods af den generelle formulering af dette delspørgsmål af forelæggelsesafgørelsen, at Tribunal Supremo (øverste domstol) nærmere bestemt ønsker oplyst, om det er relevant for spørgsmålet om fuldbyrdelse, at der hævdes at foreligge en risiko for, at den person, der er genstand for den europæiske arrestordre, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat vil blive udsat for en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, derved at den pågældende vil få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil.
- 92 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den forelæggende ret med det fjerde spørgsmål, litra c), og det femte spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, som skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, kan afslå at fuldbyrde denne arrestordre, når den vurderer, at denne person efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, selv om den pågældende person for domstolene i denne medlemsstat har kunnet påberåbe sig sine grundlæggende rettigheder med henblik på at anfægte den udstedende judicielle myndigheds kompetence og denne europæiske arrestordre.
- 93 Det skal bemærkes, at både princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og princippet om gensidig anerkendelse, der selv hviler på den gensidige tillid mellem medlemsstaterne, er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet de muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Mere specifikt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 94 Når medlemsstaterne gennemfører EU-retten, kan de således i medfør af samme ret være forpligtet til at lægge til grund, at de øvrige medlemsstater overholder de grundlæggende rettigheder, således at det hverken er muligt for dem af en anden medlemsstat at kræve et nationalt beskyttelsesniveau med hensyn til de grundlæggende rettigheder, der er højere end det ved EU-retten sikrede, eller, undtagen i særlige tilfælde, at kontrollere, om denne anden medlemsstat i et konkret tilfælde rent faktisk har overholdt de i EU sikrede grundlæggende rettigheder (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 95 Den høje grad af tillid mellem medlemsstaterne, som ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på, bygger imidlertid på den præmis, at den udstedende medlemsstats straffedomstole, som efter fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre skal gennemføre strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning samt den materielle straffesag, overholder de krav, der er uløseligt forbundet med den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2. Denne grundlæggende rettighed har nemlig afgørende betydning som garant for beskyttelsen af samtlige de rettigheder, som borgerne afleder af EU-retten, og for bevarelsen af medlemsstaternes fælles værdier, der er nævnt i artikel 2 TEU, bl.a. retsstatsprincippet (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

- 96 Selv om det med henblik på sikringen af den fulde anvendelse af princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse, der understøtter denne funktionsmåde, først og fremmest tilkommer hver enkelt medlemsstat at sikre, under Domstolens endelige kontrol, at de krav, som er uløseligt forbundet med den nævnte grundlæggende rettighed, opretholdes, ved at afstå fra enhver foranstaltning, der kan udgøre et indgreb heri, skal det under disse omstændigheder bemærkes, at såfremt der foreligger en reel risiko for, at den person, som er omfattet af en europæisk arrestordre, i tilfælde af dennes overgivelse til den udstedende judicielle myndighed udsættes for en tilsidesættelse af denne grundlæggende rettighed, kan dette, således som det er blevet anført i denne doms præmis 72, give den fuldbyrdende judicielle myndighed mulighed for undtagelsesvis at undlade at fremme denne europæiske arrestordre med henvisning til artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 97 I denne henseende fremgår det af Domstolens praksis, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, hvorved det kan godtgøres, at der på grund af systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat er en reel risiko for tilsidesættelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, skal denne myndighed på konkret og præcis vis efterprøve, om der – henset til denne persons personlige situation og til beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, samt til de faktiske omstændigheder, under hvilke den europæiske arrestordre er blevet udstedt – er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den nævnte person vil løbe en sådan risiko i tilfælde af en overgivelse til denne medlemsstat (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Openbaar Ministerie (Den udstedende judicielle myndigheds uafhængighed), C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, præmis 52, og af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 50).
- 98 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt denne prøvelse i to trin finder anvendelse på den grund til afslag på fuldbyrkelse af en europæisk arrestordre, som er omhandlet i det fjerde spørgsmål, litra c), skal det bemærkes, at den fuldbyrdende judicielle myndighed bl.a. er forpligtet til at foretage en sådan prøvelse med henblik på at vurdere, om den berørte person i tilfælde af en overgivelse til den udstedende medlemsstat løber en reel risiko for tilsidesættelse af sin ved chartrets artikel 47, stk. 2, sikrede grundlæggende ret til en retfærdig rettergang ved en domstol, der forudgående er oprettet ved lov (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 66).
- 99 Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, som skal tages i betragtning ved fortolkningen af chartrets artikel 47 (jf. i denne retning dom af 26.10.2021, Openbaar Ministerie (Retten til at blive hørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed), C-428/21 PPU og C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, præmis 64), at en domstols kompetence til at behandle en sag i henhold til de relevante nationale regler er forbundet med kravet om en »domstol, der er oprettet ved lov«, som omhandlet i denne konventions artikel 6, stk. 1 (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 20.7.2006, Sokurenko og Strygun mod Ukraine, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, §§ 26-29, og af 1.12.2020, Guðmundur Andri Ástráðsson mod Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, §§ 217 og 223).

- 100 Navnlig kan en national øverste domstol, der træffer afgørelse i første og sidste instans vedrørende en straffesag uden et udtrykkeligt retsgrundlag, som giver den kompetence til at pådømme sagen med hensyn til samtlige tiltalte, ikke anses for at være en domstol, der er oprettet ved lov, jf. nævnte artikel 6, stk. 1 (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 22.6.2000, Coëme m.fl. mod Belgien, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, §§ 107-110, og af 2.6.2005, Claes m.fl. mod Belgien, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, §§ 41-44).
- 101 Selv om den fuldbyrdende judicielle myndighed, således som det fremgår af besvarelsen af det tredje spørgsmål, ikke kan efterprøve, om den udstedende judicielle myndighed har kompetence, påhviler det den til gengæld under disse omstændigheder, når den person, der er genstand for en europæisk arrestordre, gør gældende, at vedkommende efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat vil blive udsat for en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, derved at den pågældende vil få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, at bedømme, om anbringendet herom er velbegrundet, i forbindelse med den i denne doms præmis 97 omhandlede prøvelse i to trin.
- 102 Med hensyn til indholdet af denne prøvelse bemærkes, at inden for rammerne af det første trin skal den judicielle myndighed, der skal fuldbyrde den pågældende europæiske arrestordre, afgøre, om der foreligger objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, hvorved det kan godtgøres, at der i den udstedende medlemsstat – på grund af systemiske eller generelle mangler i denne medlemsstat eller mangler, der berører en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den omhandlede person ville tilhøre – er en reel risiko for tilsidesættelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, navnlig i forbindelse med manglende overholdelse af kravet om en domstol, der er oprettet ved lov (jf. i denne retning dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 89, og af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 67).
- 103 I forbindelse med anbringender om risikoen for, at en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, vil få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at afgøre, om sådanne mangler er godtgjort, foretage en samlet vurdering af retssystemets funktionsmåde i den udstedende medlemsstat henset til kravet om en domstol, der er oprettet ved lov (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 77). Denne judicielle myndighed skal lægge til grund, at disse mangler er godtgjort, hvis det fremgår af denne samlede vurdering, at de tiltalte generelt i denne medlemsstat er frataget et effektivt retsmiddel, der gør det muligt at foretage en efterprøvelse af kompetencen for den straffedomstol, der skal pådømme deres sag, i form af denne domstols vurdering af sin egen kompetence eller et søgsmål anlagt ved en anden domstol.
- 104 For så vidt som anbringender vedrørende manglende kompetence for en domstol i den udstedende medlemsstat til at pådømme sagen mod den person, der er genstand for en europæisk arrestordre, ikke må forveksles med en anfægtelse af den udstedende judicielle myndigheds kompetence eller betingelserne for udstedelse af denne europæiske arrestordre, kan den omstændighed, at sidstnævnte kompetence eller disse betingelser kan anfægtes eller faktisk er blevet det i den omhandlede sag for domstolene i denne medlemsstat, ikke som sådan tillægges en afgørende betydning for afgørelsen vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.

- 105 Forløbet af sager om europæiske arrestordrer ved den udstedende medlemsstats domstole skal imidlertid, for så vidt som det giver et fingerpeg om praksis ved disse domstole og om deres fortolkning af de relevante nationale regler, tages i betragtning af den fuldbyrdende judicielle myndighed i forbindelse med dennes samlede vurdering af det forventelige forløb af straffesagen i forlængelse af overgivelsen af en person, der er genstand for en europæisk arrestordre (jf. analogt dom af 15.10.2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis), særligt i en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor én og samme domstol i henhold til denne medlemsstats lovgivning principielt skal varetage funktionen som udstedende juridisk myndighed og som domstol, der forestår pådømmelsen.
- 106 I forbindelse med det andet trin skal den fuldbyrdende judicielle myndighed på konkret og præcis vis efterprøve, i hvilket omfang de mangler, der er identificeret på det første trin i den prøvelse, der er omhandlet i denne doms præmis 97, kan have en indvirkning på de procedurer, som en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, vil blive genstand for, og om der – henset til denne persons personlige situation og til beskaffenheden af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, samt til de faktiske omstændigheder, under hvilke denne europæiske arrestordre er blevet udstedt – er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den nævnte person vil løbe en reel risiko for tilsidesættelse af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, i tilfælde af en overgivelse til den udstedende medlemsstat (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Openbaar Ministerie (Den udstedende judicielle myndigheds uafhængighed), C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, præmis 55, og af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 53).
- 107 Når denne risiko ifølge den omhandlede persons udsagn hidrører fra den omstændighed, at vedkommende i tilfælde af overgivelse ville kunne få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, vil en sådan risiko alene kunne konstateres at foreligge, såfremt den manglende kompetence hos den domstol, som sandsynligvis vil skulle påkende sagen vedrørende denne person i den udstedende medlemsstat, er åbenbar, henset til de regler om retternes kompetence og de procedureregler, der finder anvendelse i denne medlemsstat.
- 108 Selv om en sådan manglende kompetence ville kunne give anledning til legitime betænkeligheder hvad bl.a. angår den pågældende domstols upartiskhed og være til hinder for overgivelse af den pågældende person, kan en uenighed mellem de judicielle myndigheder i den udstedende og den fuldbyrdende medlemsstat om den præcise rækkevidde af disse regler nemlig ikke gyldigt begrunde en sådan konstatering.
- 109 Eftersom det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Tribunal Supremo (øverste domstol) bl.a. ønsker oplyst, om en fuldbyrdende juridisk myndighed har mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre på grund af en risiko for tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, uden at have konstateret, at der foreligger systemiske eller generelle mangler i den udstedende medlemsstat, bemærkes endelig, at de to trin i den prøvelse, der er omhandlet i denne doms præmis 97, indebærer en analyse af de oplysninger, der er opnået, på grundlag af forskellige kriterier, således at disse trin ikke kan blandes sammen (jf. i denne retning dom af 17.12.2020, Openbaar Ministerie (Den udstedende judicielle myndigheds uafhængighed), C-354/20 PPU og C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, præmis 56).
- 110 Det følger i denne henseende af Domstolens praksis, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds konstatering af, at der foreligger oplysninger, der vidner om systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat, ikke kan begrunde, at denne

judicielle myndighed afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre uden at have gennemført det andet trin i den prøvelse, der er omhandlet i denne doms præmis 97 (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 81).

- 111 Når en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, hævder at være udsat for en risiko for tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, med den begrundelse, at vedkommende vil få sin sag pådømt af en domstol i den udstedende medlemsstat, der ikke har kompetence hertil, men den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, som den råder over, ikke udgør objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der kan godtgøre, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i denne medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som denne person ville tilhøre, kan denne myndighed ligeledes ikke afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre af den af den nævnte person påberåbte grund.
- 112 Det skal nemlig fremhæves, at når der i den udstedende medlemsstats retsorden findes retsmidler, der gør det muligt at foretage en efterprøvelse af kompetencen for den domstol, der skal pådømme sagen vedrørende en person, der er overgivet med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, i form af denne domstols vurdering af sin egen kompetence eller et søgsmål anlagt ved en anden domstol, kan denne persons risiko for at få sin sag prøvet af en domstol i denne medlemsstat, der ikke har kompetence hertil, principielt udelukkes ved den pågældende persons udøvelse af disse retsmidler.
- 113 Desuden skal det i henseende til karakteren af den tilsidesættelse af chartrets artikel 47, stk. 2, der gøres gældende af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, og som befinder sig i en situation som den, der er omhandlet i det fjerde spørgsmål, litra c), fastslås, at udøvelsen af sådanne retsmidler, for så vidt som disse er effektive, skal gøre det muligt at undgå, at tilsidesættelsen eller under alle omstændigheder en uoprettelig skade som følge heraf overhovedet indtræder.
- 114 I mangel af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der kan godtgøre, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den pågældende person ville tilhøre, er der ikke nogen gyldig grund for den fuldbyrdende medlemsstat til at forudsætte, at der ikke findes retsmidler som omhandlet i denne doms præmis 112, eller at disse ikke er effektive, idet denne judicielle myndighed tværtimod, således som generaladvokaten har anført i punkt 116 i forslaget til afgørelse, skal lægge til grund for sin analyse, at de nævnte retsmidler findes og er effektive, i overensstemmelse med princippet om gensidig tillid.
- 115 Den tillid, der således skal vises domstolene i den udstedende medlemsstat, er i øvrigt den logiske følge af det i denne doms præmis 54 nævnte princip om, at ansvaret for at sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder for en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, først og fremmest ligger hos denne medlemsstat.
- 116 I mangel af en sådan tillid ville den fuldbyrdende judicielle myndighed, så snart der fremsættes anbringender for den som de i hovedsagen omhandlede, ledes til at foretage en efterprøvelse af, hvordan domstolene i den udstedende medlemsstat anvender deres egne kompetence- og procedureregler i en individuel sag, hvilket – således som det er blevet anført i denne doms præmis 88 – ville være i strid med princippet om gensidig anerkendelse, som ligger til grund for

rammeafgørelse 2002/584. Det følger af Domstolens faste praksis, at denne rammeafgørelse, sammenholdt med chartrets bestemmelser, ikke kan fortolkes således, at der rejses tvivl om effektiviteten af det retslige samarbejde mellem medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 47).

- 117 Ovenstående fortolkning gør det således muligt at sikre, at det, i overensstemmelse med Domstolens praksis, kun under helt særlige omstændigheder kan overvejes, om den fuldbyrdende judicielle myndighed skal undersøge, om domstolene i den udstedende medlemsstat overholder den ret, der er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2 (jf. i denne retning udtalelse 2/13 (Unionens tiltrædelse af EMRK) af 18.12.2014, EU:C:2014:2454, præmis 191).
- 118 Denne fortolkning kan ligeledes sikre, at der ud over de garantier, der følger af chartres artikel 47 for en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, ligeledes tages hensyn til andre interesser, såsom nødvendigheden af efter omstændighederne at iagttage de grundlæggende rettigheder for ofrene for de pågældende lovovertredelser (jf. analogt dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 60-63).
- 119 Henset til det ovenstående skal det fjerde spørgsmål, litra c), og det femte spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, som skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, ikke kan afslå at fuldbyrde denne arrestordre med den begrundelse, at denne person efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, medmindre
- denne judicielle myndighed for det første råder over objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der – henset til kravet om en domstol, der er oprettet ved lov – vidner om, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den pågældende person ville tilhøre, hvilke mangler indebærer, at de berørte borgere generelt i denne medlemsstat er frataget et effektivt retsmiddel, der gør det muligt at foretage en efterprøvelse af kompetencen for den straffedomstol, der skal pådømme deres sag, og
 - denne judicielle myndighed for det andet konstaterer, at der under de særlige omstændigheder i den omhandlede sag, under hensyntagen til navnlig de oplysninger, som den person, der er genstand for denne europæiske arrestordre, har afgivet vedrørende sin personlige situation, karakteren af den lovovertredelse, som vedkommende retsforfølges for, de faktiske omstændigheder, hvorunder den europæiske arrestordre er udstedt, eller ethvert andet relevant forhold, er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den domstol, som sandsynligvis vil skulle påkende sagen vedrørende denne person i den udstedende medlemsstat, åbenbart ikke har kompetence hertil.
- 120 Den omstændighed, at den pågældende person for domstolene i den udstedende medlemsstat har kunnet påberåbe sig sine grundlæggende rettigheder med henblik på at anfægte den udstedende judicielle myndigheds kompetence og den europæiske arrestordre mod vedkommende, er ikke af afgørende betydning i denne henseende.

Det fjerde spørgsmål, litra a) og b)

- 121 Med det fjerde spørgsmål, litra a) og b), ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, skal fortolkes således, at i en situation, hvor en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, gør gældende, at vedkommende efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, kan en rapport fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse i sig selv begrunde, at den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, eller, hvis dette ikke er tilfældet, da kan tages i betragtning af denne judicielle myndighed ved afgørelsen af, om det skal afslås at fuldbyrde den europæiske arrestordre af den af denne person påberåbte grund.
- 122 Det følger af besvarelsen af det fjerde spørgsmål, litra c), at fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre kun kan afslås med den begrundelse, at den person, der er omfattet af arrestordren, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed konstaterer dels, at der foreligger en reel risiko for tilsidesættelse i denne medlemsstat af den grundlæggende ret til en retfærdig rettergang, som er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, på grund af systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i nævnte medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som denne person ville tilhøre, dels at den domstol, som sandsynligvis vil skulle påkende sagen vedrørende denne person i samme medlemsstat, åbenbart ikke har kompetence.
- 123 Eftersom en sådan konstatering skal være støttet på både objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger om domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat og en konkret og præcis analyse af den eftersøgte persons individuelle situation, kan en rapport fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse, der ifølge de oplysninger, som den forelæggende ret har afgivet, ikke direkte vedrører denne persons situation, ikke være tilstrækkelig til at begrunde et afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre vedrørende den pågældende.
- 124 Det fremgår ikke desto mindre af Domstolens praksis, at de objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal basere sig på ved gennemførelsen af det første trin i den prøvelse, der er omhandlet i denne doms præmis 97, bl.a. kan fremgå af internationale retsafgørelser, såsom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, den udstedende medlemsstats retsafgørelser samt afgørelser, rapporter og andre dokumenter, der udarbejdes af organerne i Europarådet eller af FN-organer (jf. i denne retning dom af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 89).
- 125 Eftersom arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelses mandat følger af resolution 15/18, 20/16 og 33/30 vedtaget af FN's Menneskerettighedsråd, der selv blev oprettet ved FN's Generalforsamlings resolution 60/251 af 15. marts 2006, kan en rapport udarbejdet af denne arbejdsgruppe følgelig udgøre en del af de oplysninger, der kan tages i betragtning i forbindelse med det første trin i denne prøvelse, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed dog er bundet af konklusionerne i denne rapport.
- 126 Følgelig skal det fjerde spørgsmål, litra a) og b), besvares med, at artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, skal fortolkes således, at i en situation, hvor en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, gør gældende, at vedkommende efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol,

der ikke har kompetence hertil, kan en rapport fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse, der ikke direkte vedrører denne persons situation, ikke i sig selv begrunde, at den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, men en sådan rapport kan til gengæld, blandt andre oplysninger, tages i betragtning af denne judicielle myndighed ved vurderingen af, om der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i denne medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som denne person ville tilhøre.

Det sjette spørgsmål

- 127 Indledningsvis bemærkes, at det sjette spørgsmål vedrører muligheden for at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre med den begrundelse, enten at den udstedende judicielle myndighed ikke har kompetence til at udstede den europæiske arrestordre, eller at den person, der er genstand for denne, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil.
- 128 Eftersom det følger af besvarelsen af det tredje spørgsmål, at den første af disse to grunde under alle omstændigheder ikke kan begrunde et afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre, skal det sjette spørgsmål alene behandles, for så vidt som det vedrører den anden af de nævnte grunde.
- 129 Det skal følgelig lægges til grund, at den forelæggende ret med dette spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, uden først at have anmodet den udstedende judicielle myndighed om supplerende oplysninger, afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre med den begrundelse, at den person, der er genstand for denne, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil.
- 130 Artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 fastsætter, at hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, skal den straks anmode om at få de nødvendige supplerende oplysninger.
- 131 Det fremgår desuden af Domstolens praksis, at navnlig med henblik på at sikre, at den europæiske arrestordres funktion ikke lammes, skal den forpligtelse til loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, ligge til grund for dialogen mellem de fuldbyrdende judicielle myndigheder og de udstedende judicielle myndigheder. Det følger bl.a. af princippet om loyalt samarbejde, at medlemsstaterne respekterer og bistår hinanden ved gennemførelsen af de opgaver, der følger af traktaterne (dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 132 Med dette for øje skal de udstedende og de fuldbyrdende judicielle myndigheder med henblik på at sikre et effektivt samarbejde i straffesager gøre fuld brug af de instrumenter, der bl.a. er fastsat i artikel 8, stk. 1, og i artikel 15 i rammeafgørelse 2002/584, således at den gensidige tillid, der ligger til grund for dette samarbejde, fremmes (jf. i denne retning dom af 22.2.2022, Openbaar Ministerie (Domstol oprettet ved lov i den udstedende medlemsstat), C-562/21 PPU og C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

- 133 I denne sammenhæng skal det bemærkes, således som det følger af denne doms præmis 107, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kun kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med den begrundelse, at den person, der er omfattet af denne, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, på navnlig den betingelse, at denne fuldbyrdende judicielle myndighed har konstateret, at den manglende kompetence hos den domstol, som sandsynligvis vil skulle påkende sagen vedrørende denne person i den udstedende medlemsstat, er åbenbar, henset til de regler om retternes kompetence og de procedureregler, der finder anvendelse i denne medlemsstat.
- 134 Eftersom en sådan konstatering nødvendigvis må hvile på en analyse af den udstedende medlemsstats lovgivning, kan den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke uden at tilsidesætte princippet om loyalt samarbejde foretage denne konstatering uden først at have anmodet den udstedende judicielle myndighed om oplysninger vedrørende disse regler.
- 135 Det skal imidlertid fremhæves, at det følger af besvarelsen af det fjerde spørgsmål, litra c), at en sådan anmodning ikke er begrundet i tilfælde, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at den ikke råder over objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der kan godtgøre, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den pågældende person ville tilhøre. I et sådant tilfælde kan denne judicielle myndighed nemlig ikke afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til, at den domstol, der sandsynligvis skal pådømme sagen vedrørende denne person, åbenbart ikke har kompetence.
- 136 Følgelig skal det sjette spørgsmål besvares med, at artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, uden først at have anmodet den udstedende judicielle myndighed om supplerende oplysninger, afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre med den begrundelse, at den person, der er genstand for denne, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil.

Det syvende spørgsmål

- 137 Den forelæggende ret har præciseret, at den ønsker Domstolens besvarelse af det syvende spørgsmål, såfremt det følger af besvarelsen af det første til det sjette spørgsmål, at rammeafgørelse 2002/584 under de omstændigheder, der foreligger i hovedsagen, er til hinder for et afslag på overgivelse af en person baseret på de grunde, der er omhandlet i disse spørgsmål.
- 138 Eftersom artikel 267 TEUF ikke giver Domstolen kompetence til at anvende EU-retlige regler på et konkret tilfælde (jf. i denne retning dom af 14.5.2020, Bouygues travaux publics m.fl., C-17/19, EU:C:2020:379, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis), skal det syvende spørgsmål for alle tilfældes skyld besvares med forbehold af de kompetente domstoles vurdering af muligheden for at fuldbyrde de europæiske arrestordrer, som den forelæggende ret har udstedt i hovedsagen.
- 139 Med dette syvende spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende europæiske arrestordrer mod en eftersøgt person med henblik på en medlemsstats overgivelse af den pågældende, efter at fuldbyrdelsen af en første europæisk arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af denne medlemsstat.

- 140 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at rammeafgørelse 2002/584 ikke indeholder bestemmelser, der udelukker udstedelse af flere på hinanden følgende europæiske arrestordre mod en person, herunder når fuldbyrdelsen af en første europæisk arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået.
- 141 Desuden kan en sådan udstedelse af flere på hinanden følgende arrestordre være nødvendig – navnlig efter at forhindringerne for fuldbyrdelsen af en tidligere europæisk arrestordre er blevet ryddet af vejen, eller når afgørelsen om afslag på fuldbyrdelse af denne europæiske arrestordre ikke var i overensstemmelse med EU-retten – med henblik på at fuldføre proceduren for overgivelse af en eftersøgt person og således fremme virkeliggørelsen af det mål om bekæmpelse af straffrihed, der forfølges med rammeafgørelsen, således som generaladvokaten har anført i punkt 137 i forslaget til afgørelse.
- 142 Derimod følger det for det første af Domstolens praksis, at udstedelse af en europæisk arrestordre, som – hvis den blev fuldbyrdet – ville føre til en tilsidesættelse af chartrets artikel 47, og som den fuldbyrdende medlemsstat under de omstændigheder, der er angivet i Domstolens faste praksis, ville skulle afslå at fuldbyrde, ikke er forenelig med princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde (jf. analogt dom af 11.11.2021, Gavanozov II, C-852/19, EU:C:2021:902, præmis 60).
- 143 En udstedende judiciel myndighed kan derfor ikke, når der ikke foreligger ændrede omstændigheder, udstede en ny europæisk arrestordre mod en person, efter at en fuldbyrdende judiciel myndighed i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, har afslået at imødekomme en tidligere europæisk arrestordre udstedt mod denne person.
- 144 Eftersom udstedelsen af en europæisk arrestordre som anført i denne doms præmis 54 kan have den konsekvens, at den person, der er genstand for arrestorden, bliver arresteret, og derfor kan gribe ind i vedkommendes personlige frihed, tilkommer det for det andet den judicielle myndighed, der påtænker at udstede en europæisk arrestordre, at undersøge, om udstedelsen i lyset af de særlige forhold i sagen er forholdsmæssig (jf. i denne retning dom af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen), C-509/18, EU:C:2019:457, præmis 49, og af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 64).
- 145 I forbindelse med en sådan undersøgelse påhviler det bl.a. denne judicielle myndighed at tage hensyn til karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som den eftersøgte person retsforfølges for, konsekvenserne for denne person af den eller de europæiske arrestordre, der tidligere er udstedt mod den pågældende, og udsigterne til fuldbyrdelse af en eventuel ny europæisk arrestordre.
- 146 Henset til det ovenstående skal det syvende spørgsmål besvares med, at rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende europæiske arrestordre mod en eftersøgt person med henblik på en medlemsstats overgivelse af den pågældende, efter at fuldbyrdelsen af en første europæisk arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af denne medlemsstat, for så vidt som fuldbyrdelsen af en ny europæisk arrestordre ikke fører til en tilsidesættelse af denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 3, og udstedelsen af sidstnævnte europæiske arrestordre er forholdsmæssig.

Sagsomkostninger

- 147 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

- 1) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009,

skal fortolkes således, at

en fuldbyrdende judiciel myndighed ikke har mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre med henvisning til en afslagsgrund, som ikke følger af rammeafgørelse 2002/584, med senere ændringer, men alene af den fuldbyrdende medlemsstats ret. Denne judicielle myndighed kan derimod anvende en national bestemmelse, som fastsætter, at fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre afslås, når fuldbyrdelsen vil føre til en tilsidesættelse af en grundlæggende rettighed, som er fastsat i EU-retten, for så vidt som denne bestemmelses rækkevidde ikke går videre end rækkevidden af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, med senere ændringer, således som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol.

- 2) Artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299,

skal fortolkes således, at

den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan efterprøve, om en europæisk arrestordre er blevet udstedt af en judiciel myndighed, som havde kompetence hertil, og afslå at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, såfremt den finder, at dette ikke er tilfældet.

- 3) Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

den fuldbyrdende judicielle myndighed, som skal træffe afgørelse om overgivelsen af en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, ikke kan afslå at fuldbyrde denne arrestordre med den begrundelse, at denne person efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, medmindre

- denne judicielle myndighed for det første råder over objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der – henset til kravet om en domstol, der er oprettet ved lov – vidner om, at der foreligger systemiske eller generelle mangler ved

domstolssystemets funktion i den udstedende medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som den pågældende person ville tilhøre, hvilke mangler indebærer, at de berørte borgere generelt i denne medlemsstat er frataget et effektivt retsmiddel, der gør det muligt at foretage en efterprøvelse af kompetencen for den straffedomstol, der skal pådømme deres sag, og

- denne judicielle myndighed for det andet konstaterer, at der under de særlige omstændigheder i den omhandlede sag, under hensyntagen til navnlig de oplysninger, som den person, der er genstand for denne europæiske arrestordre, har afgivet vedrørende sin personlige situation, karakteren af den lovovertrædelse, som vedkommende retsforfølges for, de faktiske omstændigheder, hvorunder den europæiske arrestordre er udstedt, eller ethvert andet relevant forhold, er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den domstol, som sandsynligvis vil skulle påkende sagen vedrørende denne person i den udstedende medlemsstat, åbenbart ikke har kompetence hertil.

Den omstændighed, at den pågældende person for domstolene i den udstedende medlemsstat har kunnet påberåbe sig sine grundlæggende rettigheder med henblik på at anfægte den udstedende judicielle myndigheds kompetence og den europæiske arrestordre mod vedkommende, er ikke af afgørende betydning i denne henseende.

- 4) Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

i en situation, hvor en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, gør gældende, at vedkommende efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil, kan en rapport fra arbejdsgruppen for vilkårlig tilbageholdelse, der ikke direkte vedrører denne persons situation, ikke i sig selv begrunde, at den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde denne europæiske arrestordre, men en sådan rapport kan til gengæld, blandt andre oplysninger, tages i betragtning af denne judicielle myndighed ved vurderingen af, om der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i denne medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som denne person ville tilhøre.

- 5) Artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299,

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed, uden først at have anmodet den udstedende judicielle myndighed om supplerende oplysninger, afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre med den begrundelse, at den person, der er genstand for denne, efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat risikerer at få sin sag pådømt af en domstol, der ikke har kompetence hertil.

- 6) Rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299,

skal fortolkes således, at

den ikke er til hinder for, at der udstedes flere på hinanden følgende europæiske arrestordrer mod en eftersøgt person med henblik på en medlemsstats overgivelse af den pågældende, efter at fuldbyrdelsen af en første europæisk arrestordre vedrørende denne person er blevet afslået af denne medlemsstat, for så vidt som fuldbyrdelsen af en ny europæisk arrestordre ikke fører til en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, med senere ændringer, og udstedelsen af sidstnævnte europæiske arrestordre er forholdsmæssig.

Underskrifter